

CÂND DUMNEZEU SE DESCOPERĂ

Am fost puțin surprins să-l văd acolo pe prietenul meu, Joseph Boze, așa că m-am întors să dau mâna cu el.

Haideți acum să ne întoarcem și noi la Cuvântul lui Dumnezeu, Epistola către **Evrei capitolul 1**, de unde vreau să citesc **versetele 1,2,3**, deoarece de aici vom lua textul pentru seara aceasta.

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe feluri și multe chipuri, Dumnezeu,

la sfârșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor, și prin care a făcut și veacurile.

El, care este oglindirea slavei Lui, și întipărirea Ființei Lui, și care ține toate lucrurile cu Cuvântul puterii Lui, a făcut curățirea păcatelor și a șezut la dreapta mării în locurile preaînalte.”

Să ne plecăm capetele pentru rugăciune. Dacă aveți vreo cerere pe care ați vrea să i-o faceți cunoscută, ridicați mâna.

Tatăl nostru ceresc, venim acum prin credință, înaintea scaunului Tău de domnie, în Numele lui Isus Hristos, Fiul Tău, deoarece am primit asigurarea că orice vom cere în Numele Lui ni se va da. Tu cunoști dorința și nevoile noastre și ne-ai făgăduit că ne vei da toate cele necesare.

Așadar, Tată, ne rugăm așa cum ne-ai învățat Tu: *„Vie Împărăția ta, facă-Se voia Ta, precum în ceruri și pe pământ”*, astfel ca cererile noastre din această seară, să fie după voia Ta.

Îngăduie-ne acest privilegiu. Unge Tu Cuvântul, Doamne, pe ascultători și pe vorbitori.

Îngăduie ca Duhul Sfânt să vină în mijlocul nostru și să ne descopere Cuvântul, pentru că Te rugăm aceasta în Numele Lui. Amin. Puteți să vă așezați.

Din câte am înțeles, mâine dimineață va fi micul dejun al oamenilor de afaceri ai Evangheliei depline. De obicei, când se întâmplă aceasta, am privilegiul de a le

vorbi. Până acum, aceasta este singura organizație care mă sponsorizează pretutindeni în lume ca să vestesc Evanghelia.

Nădăjduiesc că adunarea din seara aceasta nu va fi zadarnică. Am venit la voi obosit, cu gâtul bolnav și am căpătat puțină bronșită. Am venit de la Tucson, unde clima e caldă și uscată, iar aici este umedă. Dacă ați putea lua tot surplusul de umezeală de aici și ni l-ați trimite acolo, am fi foarte bucuroși. Dar desigur, voi nu puteți face aceasta.

Să vă spun ceva, o parabolă. Tot ce e la noi, în Arizona, toți copacii, sunt plini de țepi. Totul are țepi din cauza secetei. Dacă ai lua o tufă de acolo și ai aduce-o aici, ea ar da niște frunze minunate. Vedeți, aceasta face lipsa apei: produce țepi. Tot așa, când biserica pierde „apa vieții”, devine însetată și se umple de țepi, iar atunci înțepă și înțepă tot ce este în jur.

Dar acolo unde curg „apele vieții”, cresc frunze noi, catifelate, parfumate, sfinte și plăcute înaintea lui Dumnezeu.

Fie ca Domnul Dumnezeu să ne ude și pe noi în această seară, să nu fim niște țepi cu frunze ascuțite, ci să avem frunze mari și frumoase la umbra cărora să se poată odihni cei din jur, și unde să poată găsi pace și odihnă pentru sufletele lor.

Dacă e cu voia Domnului Acum, voi lua acest text. Voi trage microfonul mai aproape deoarece nu pot să vorbesc tare.

Pe baza textului pe care l-am citit din Evrei 1.1, vreau să vă vorbesc despre tema: **„Când Dumnezeu Se descoperă prin trăsăturile Lui.”**

Am să repet încă o dată deoarece știu că nu se aude foarte bine: „Când Dumnezeu Se descoperă prin trăsăturile Lui.”

Aproape toate lucrurile se pot identifica după trăsăturile lor. Am citit aceste câteva versete din Scriptură și aș dori să mă opresc puțin la ele.

Trăsăturile unui anumit lucru ne descoperă natura lui. La fel ca toate celelalte, florile sunt de multe ori identificate prin trăsăturile lor. Dacă sunt amestecate mai multe specii, caracteristicile fiecărei specii ne sunt descoperite de florile respective.

Eu sunt vânător și știu că dacă cunoști trăsăturile animalului pe care-l vânezi, vei

izbuti, iar dacă nu, te vei înșela cu siguranță. Cum e de exemplu oaia sălbatică din Columbia Britanică. Toamna trecută am fost la vânătoare cu câțiva frați care sunt aici, tocmai sub Yukon. Dacă nu erai un vânător iscusit, nu puteai să-ți dai seama dacă urmărești o oaie sau o căprioară, deoarece ele seamănă foarte bine. Amândouă aleargă sărind, iar dacă o privești pe una dintre ele de la distanță, fără să-i vezi capul, foarte greu poți să spui care este diferența dintre ele. Privite din spate, au cam aceeași mărime, iar oaia sălbatică are o pată albă, asemenea căprioarei. Da, era foarte greu să le deosebești.

Totuși există o deosebire între ele, și aceasta o constituie coarnele. Astfel, oaia sălbatică are coarnele simple, fără ramificații, pe când coarnele căprioarei sunt ramificate. Și în plus, căprioara nu-și caută hrana pe înălțimile la care ajunge oaia.

Oaia se aseamănă foarte mult cu capra, de aceea trebuie să știi care este deosebirea dintre ele, pentru că și una și cealaltă trăiesc în munți. Da, trebuie să știi care e diferența dintre ele pentru că altfel nu le poți deosebi.

Dacă le veți observa cu atenție, veți vedea că oaia pășește, în timp ce capra merge împleticindu-se.

Vânatul se poate identifica după trăsăturile comportamentului, ale hranei și așa mai departe. Deci ni se descoperă prin trăsăturile sale caracteristice. Îl observi și vezi ce se întâmplă. După trăsăturile lui, după felul cum merge, poți spune ce animal este.

Ați văzut vreodată o ciocănitoare galbenă (nu știu dacă aveți pe aici) și o gaiță? Ambele sunt la fel de mari, așa că dacă le vezi zburând, din depărtare ai spune că sunt două păsări de același fel. Totuși, chiar dacă nu le vezi culoarea, dar le privești cu atenție, poți să spui care dintre ele este ciocănitoarea galbenă. De ce? Gaița zboară în linie dreaptă, pe când ciocănitoarea se ridică și se lasă, ca și când ar sări. Vedeți? Ele se deosebesc prin felul cum zboară.

Poate ați văzut cum se ridică prepelița... Da, poate că ați fost într-o mlaștină, unde sunt și prepelițe și becațe. Voi, vânătorii, știți. Ele se deosebesc prin felul cum se ridică și nu după cum zboară. Chiar dacă le auzi, totuși nu poți să spui ce fel de păsări sunt, decât după trăsăturile zborului.

La fel este cu bărbatul și cu femeia. Atât el, cât și ea, sunt oameni, dar trăsăturile femeii sunt diferite de cele ale bărbatului.

Mai demult am citit o carte despre împăratul Solomon și împărăteasa sudului, care a venit să-i vadă măreția și înțelepciunea și care a putut să vadă și darul deosebirii duhurilor, care lucra prin acest bărbat.

Se spune că una din încercările prin care a fost trecut Solomon, era următoarea: împărăteasa a luat niște femei și le-a îmbrăcat ca bărbații. În vremea aceea era un lucru neobișnuit ca o femeie să ia haine bărbătești, dar astăzi acest lucru este la modă. Voi știți însă că așa ceva este greșit, deoarece Biblia spune că femeia nu trebuie să facă așa ceva.

O femeie care se îmbracă în haine bărbătești este o urâciune înaintea Domnului, așa cum putem citi în Deuteronom 22.5. Aceste cuvinte au fost spuse de Dumnezeu care nu se schimbă niciodată, ceea ce înseamnă că acesta este adevărul.

„Femeia să nu poarte îmbrăcăminte bărbătească, și bărbatul să nu se îmbrace cu haine femeiești; căci oricine face lucrurile acestea este o urâciune înaintea Domnului, Dumnezeului tău.”

Solomon nu numai că s-a uitat la ele, dar le-a pus să meargă și să facă câteva lucruri, după care a spus: „Acestea sunt femei!”

Vedeți, el a putut să spună că sunt femei și nu bărbați, datorită trăsăturilor lor de caracter și după comportament.

Mulți oameni sunt stângaci. Tu poți vedea aceasta, privindu-le comportamentul, observând faptul că întotdeauna ei vor face orice lucru cu mâna stângă.

Dacă vă amintiți, Isus a vorbit despre aceasta. Cele două mâini sunt la fel. Ambele au amprente și fiecare dintre ele are câte cinci degete: degetul mare, arătătorul, inelarul, etc. În mod normal, mâna dreaptă și mâna stângă au degetele identice, au aceeași mărime, totul este la fel, singura diferență fiind că una este mâna dreaptă, iar cealaltă este mâna stângă. Aceasta este singura deosebire pe care o putem vedea: faptul că o mână este în dreapta iar cealaltă, în stânga.

Isus a spus în Matei 24.24 că, în zilele din urmă, trăsăturile celor două duhuri vor fi atât de asemănătoare, atât de apropiate, încât dacă ar fi cu puțință i-ar înșela chiar și pe cei aleși.

Ridică o mână și vei vedea că ea seamănă cu cealaltă în toate privințele. Dar cu

toate acestea, una este mâna dreaptă, iar cealaltă este mâna stângă.

Tot așa sunt și duhurile din zilele noastre. Într-un anumit fel, ele sunt asemănătoare, dar au o trăsătură care le deosebește, și anume: unul este corect, pe când celălalt este greșit. Prin această trăsătură pot fi deosebite.

Duhul lui Dumnezeu poate fi identificat și El prin trăsăturile pe care le are. Vedeți voi, **Duhul lui Dumnezeu și duhul bisericii (pentru că există și un duh al bisericii), nu sunt unul și același Duh.**

Există un duh denominațional și există un duh al fiecărei țări, un duh național. Astfel, oriunde te duci, găsești un alt duh.

Eu am fost în Finlanda. Oamenii de acolo sunt foarte cumsecade, dar toți aveau un duh finlandez. Când am mers în Germania, am întâlnit un duh german și așa mai departe.

Nu cu foarte mult timp în urmă, în vremea când locuiam încă în Indiana, odată m-am dus cu soția la piață. Tocmai ne întorsesem acasă și trebuia să mergem să cumpărăm de mâncare.

Era vară. Poate nu veți crede, dar am văzut o doamnă îmbrăcată în rochie. Era atât de ciudat acest lucru, încât am rămas foarte șocat. Văzând-o, am zis: „Ia te uită! Femeia aceea este îmbrăcată în rochie.”

Celelalte femei purtau niște haine necuviincioase pentru o femeie. Privindu-le, am spus: „Ei bine, acesta este duhul Americii.” America ar trebui să fie o țară creștină, dar trăsăturile ei o așează la un milion de mile depărtare de aceasta.

Soția mea a spus: „Bine, dar nu suntem și noi americani?” „Nu”, am răspuns eu, „noi locuim aici. Aceasta este țara în care locuim și pe care o iubim. E cea mai bună țară din lume, dar cu toate acestea, nu suntem americani, deoarece suntem născuți de sus. Duhul Sfânt a venit jos și noi aparținem unei Împărății care nu este din lumea aceasta. Da, acesta este motivul pentru care surorile noastre poartă rochii, este motivul pentru care poartă părul lung și nu se machiază.”

Vedeți? Trăsăturile lor spun că ele sunt sfinte și că sunt de sus, de la Domnul.

Acesta este motivul pentru care noi suntem în căutarea unei Împărății; suntem în căutarea unui Împărat care va veni să-și adune supușii pentru Împărăția Sa.

Trăsăturile acestora spun că comoara lor nu este de pe pământul acesta, nici din țara aceasta, ci este de sus, din slavă. Astfel, ei sunt în căutarea unei cetăți al cărei Ziditor și Creator este Dumnezeu. Aceasta îi identifică în chip desăvârșit.

Aș fi vrut ca vocea să-mi permită să vă predic și la noapte, dar nu este posibil.

Noi găsim un bun exemplu de identificare prin trăsături caracteristice în vremea când Israelul se îndrepta spre țara făgăduită. Dumnezeu îi chemase conform făgăduinței Lui, deoarece îi spusese lui Avraam că sămânța lui va locui într-o țară străină, timp de 400 de ani, după care El îi va izbăvi cu mână puternică și cu braț tare, pentru a-i duce într-o țară binecuvântată în care curge lapte și miere.

Când a venit timpul să se împlinească făgăduința, pe tronul Egiptului a ajuns un Faraon care nu știa de marele serviciu pe care îl făcuse Iosif țării sale. Tot atunci, Dumnezeu a ridicat în mijlocul evreilor un proroc pe nume Moise. Acesta fusese învățat în toată înțelepciunea Egiptului și fără îndoială era un mare înțelept, un bărbat foarte înțelept, care putea să-i învețe chiar și pe egipteni.

Părea exact omul potrivit pentru izbăvirea poporului său, dar vedeți voi, este o mare deosebire între ceea ce înțelege Dumnezeu prin „izbăvire” și ceea ce înțelegem noi. Sunt două lucruri total diferite.

Observați-l pe acest bărbat, cu toată etica lui. El știa că se născuse pentru a-i elibera pe copiii lui Israel, și totuși, cu toată educația și cultura lui, cu toate că Dumnezeu îl chemase să facă acest lucru, a făcut o greșală. Da, Moise era licențiat în arte, era doctor în filozofie, doctor în literatură și așa mai departe, dar cu toate acestea a dat greș în toate privințele când a pășit în față ca să-l izbăvească pe Israel.

Fiți atenți! Se părea că el va putea să-i izbăvească pe copiii lui Israel după ce avea să devină Faraon, deoarece, fiind urmașul la tron, era cu un picior pe tronul Egiptului,. Dar, vedeți, dacă s-ar fi întâmplat așa, trăsăturile lui Dumnezeu nu s-ar fi putut descoperi în izbăvirea poporului Său, deoarece El spusese: **„Eu îi voi izbăvi cu braț puternic!”** Vedeți? Nu a spus niciodată că Moise îi va izbăvi cu o armată puternică, ci: **„El însuși îi va izbăvi cu braț puternic.”**

Noi știm că acest proroc a fost nevoit să fugă în pustie, unde a stat 40 de ani. Vedeți? Faraon a avut nevoie de 40 de ani ca să-i bage în cap toată educația aceea, iar lui Dumnezeu i-au trebuit tot 40 de ani ca să i-o scoată din cap.

Noi știm că într-o zi, pe când era în pustie, el s-a întâlnit cu Domnul Dumnezeu care era într-un tufiș sub forma unui Stâlp de Foc. Când s-a apropiat să vadă ce este, Dumnezeu i-a poruncit să-și scoată încălțăminte deoarece pământul pe care stătea era un pământ sfânt.

Uitați-vă la acest om cult și educat. Observați cum i s-au schimbat trăsăturile caracterului după ce s-a întâlnit cu Dumnezeu.

Uneori, Dumnezeu lucrează în mod simplu, stupid pentru gândirea firească.

Observați, un bărbat care la 40 de ani, în floarea vârstei, dăduse greș cu toată puterea pe care o avea; un om care cu toată armata Egiptului al cărei conducător era și cu toată educația pe care o avusese, nu a putut să facă voia lui Dumnezeu, se îndrepta către Egipt la vârsta de 80 de ani, cu un toiag în mână și cu soția care purta un copil în brațe călare pe măgar, ca să biruiască Egiptul. S-ar zice că este o imagine ridicolă, nu-i așa?

Dar aceasta descoperea trăsăturile lui Dumnezeu, pentru că El avea un bărbat care credea tot Cuvântul Său, și aceasta era totul.

Ați putea să vă imaginați Egiptul invadat de un singur om, când o oștire întreagă dăduse greș? Ce însemna aceasta? Că trăsăturile și tactica lui fuseseră schimbate, deoarece acum mergea la luptă în Numele Domnului, în Numele Celui ce se numea: „Eu sunt Cel ce sunt”. Da, și Moise a biruit Egiptul pentru că s-a dus în puterea Domnului.

Pe drumul pe care îl conducea pe Israel spre țara făgăduită, Moise s-a întâlnit cu fratele său denominațional, Moab. Fără nici o îndoială, moabiții nu erau păgâni. Ei erau fiii fiicei lui Lot.

Aș vrea să observați puțin aceste două națiuni opuse. Iată câțiva oameni ieșiți din Egipt, care nu aveau o țară a lor, care nu aveau conducători sau demnitari în mijlocul lor, un popor care se afla în călătorie spre o țară făgăduită de Dumnezeu. Și iată-i siliți să treacă prin țara lui Moab, care se afla chiar la hotarul făgăduinței.

Moab credea și el în IeHoVaH și avea un proroc, așa cum știm că și Israel avea unul. Vedeți? Și unul și celălalt aveau câte un proroc. Fiți atenți acum. Israelul a ajuns într-un loc unde prorocul națiunii organizate a venit să-i blesteme, pentru că era un popor rătăcitor, care nu avea loc stabil în care să stea.

Observați acești doi proroci. Din perspectiva fundamentală, amândoi aveau perfectă dreptate. Episcopul Balaam le-a zis: „Să-mi zidiți șapte altare.” „Șapte” este numărul desăvârșit al lui Dumnezeu, reprezentând cele șapte epoci ale bisericii, cele șapte zile ale creației și așa mai departe.

Deci, Dumnezeu este desăvârșit în numărul „șapte”: șapte altare. „Și”, spunea Balaam, „pe fiecare altar să puneți câte un vițel.” Exact același altar era și jos, în tabăra lui Israel. Fiecare avea șapte altare; fiecare jertfa vițel; fiecare aveau câte un proroc: și totuși erau două națiuni în contrast.

Acesta este un exemplu desăvârșit pentru timpul în care trăim noi. Dacă am avea timp, am putea să aflăm cum a lucrat Dumnezeu în pilde, în paralel.

Balaam a cerut și el un berbec pentru fiecare altar, ceea ce vorbea despre faptul că el credea în venirea lui Mesia. Da, un berbec, un animal de parte bărbătească. Și exact aceeași jertfă era adusă jos, în tabăra lui Israel.

Vedeți? Din punct de vedere fundamentalist, și unii și ceilalți erau în ordine – ca și procedură de bază -, însă prorocul din tabăra lui Israel avea trăsăturile lui Dumnezeu și Cuvântul Lui. El a rămas la făgăduința lui Dumnezeu pentru acea epocă, pentru că se afla în drum spre țara făgăduită. Înțelegeți?

Din punct de vedere fundamentalist, Balaam putea fi confundat cu Moise, dar vedeți voi, Moise era adevăratul proroc al lui Dumnezeu, deoarece el nu avea numai partea fundamentală, ci și legitimarea lui Dumnezeu. Înțelegeți? El stătea exact pe ceea ce fusese făgăduit pentru timpul lui. Da, nu pe făgăduința din zilele lui Noe, ci pe cea dată în timpul său, și care spunea: „*Vă voi duce într-o țară în care curge lapte și miere.*” (Exod 3.17).

Ei erau pe drum. Israelul se identifica cu prorocul lui, cu Moise, și cu mesajul pentru acea epocă. Trăsăturile lui Dumnezeu Se descopereau în Moise, și cu mesajul pentru acea epocă. Trăsăturile lui Dumnezeu Se descopereau în Moise: un Stâlp de Foc, care îi urma.

Apoi, el avea ispășirea; nu vorbea despre ea, ci chiar o avea; nu era ceva ce urma să vină, ci era ce era deja atunci.

Fiți atenți. Ei aveau un șarpe de aramă care fusese înălțat pentru bolile și suferințele oamenilor. Astfel, Moise practica vindecarea divină. El avea ispășirea,

șarpele de aramă, simbolizând faptul că Dumnezeu era în tabără. Oamenii priveau la acel șarpe de aramă și erau vindecați. El avea, de asemenea, o stâncă lovită care îi urma. Dumnezeu Se descoperea păstrând în mijlocul lor apele vieții: bucuria și salvarea, astfel ca poporul să nu piară, ci să aibă viața veșnică. Stânca lovită din pustie era simbolul lui Hristos lovit.

Ei călătoreau pe drumul făgăduinței. Aceasta era descoperirea unei alte trăsături a lui Dumnezeu. Indiferent cât de mult se bazau ceilalți pe Cuvântul pe care se bazau ei, Israelul avea în plus descoperirea trăsăturilor lui Dumnezeu în mijlocul lor.

Vedeți? Amândoi aveau proroci, amândoi erau fundamentalisti, dar Dumnezeu Și-a descoperit trăsăturile numai în Moise. Da, numai Moise avea trăsăturile lui Dumnezeu.

Încă ceva. Trăsăturile lui Dumnezeu sunt întotdeauna supranaturale, pentru că El este supranatural. Dumnezeu este supranatural. Întotdeauna El este neobișnuit pentru tendința modernă de gândire a timpului respectiv. Voi știți aceasta; știți că Dumnezeu a răsturnat întotdeauna coșul cu mere a grupărilor religioase din fiecare epocă ce a trecut.

Niciodată nu s-a întâmplat ca un grup de oameni să se organizeze în jurul unui mesaj fără să moară, să se așeze în raft și să nu se mai ridice niciodată. Istoria ne spune că nu a existat un asemenea grup. Da, luteranii, metodiștii, prezbiterienii, baptiștii, penticostalii, etc., nu s-au mai ridicat niciodată.

Dumnezeu lucrează cu persoane individuale. El este atât de neobișnuit pentru felul nostru de a gândi! Astfel, dacă intrăm într-o anumită orientare, trebuie să gândim ca atare.

Dar Dumnezeu vine și Se descoperă în Cuvântul pe care L-a făgăduit, iar când face aceasta, grupul acesta nu poate să-L urmeze pentru că ei nu cred așa ceva. Înțelegeți? Prin aceasta însă, ei s-au separat de El.

Iosif, soțul Mariei, era un fiu al lui David, un om bun. Fără îndoială, el citea în permanență Biblia – sururile -, și îl aștepta pe Mesia. Normal el ar fi trebuit să știe ce spuneau Scripturile despre ceea ce urma să se întâmple, deoarece Isaia a spus:

„Fecioara va rămânea însărcinată și va naște un Fiu.” (Isaia 7.14).

El se întâlnea tot timpul cu tânăra Maria, care avea probabil 18 ani; probabil că el era ceva mai bătrân.

Pe când erau logodiți și urmau să se căsătorească, iată că ea urma să fie mamă. Lui Iosif îi era foarte greu să treacă peste această problemă. Desigur, Maria i-a povestit despre vizita lui Gavril, dar priviți cum îl călăuzea caracterul lui: el se îndoia că Maria spunea adevărul. Ea urma să fie mamă deși el nu se atinsese niciodată de ea. În Biblie, un asemenea păcat se pedepsea cu moartea prin lovirea cu pietre. Dacă o femeie devenea mamă fără să fie căsătorită, trebuia să fie omorâtă cu pietre. În Israel nu exista curvie, deoarece fusese scoasă afară. Deuteronom ne vorbește despre aceasta.

Se părea că Maria încerca să-l folosească pe Iosif ca paravan pentru ceea ce făcuse, deoarece dacă se afla că urma să fie mamă înainte de căsătorie, trebuia să fie ucisă cu pietre. Prin urmare, se părea că ea avea nevoie de cineva care s-o acopere. Da, se părea că exact aceasta încerca să facă. Maria îl privea pe Iosif plină de pace și îi spunea liniștită: „Iosif, Gavril mi-a spus: *„Duhul Sfânt te va umbri de aceea ceea ce se va zămislî în tine, va fi de la Duhul Sfânt. Va fi Dumnezeu; va fi chemat Fiul lui Dumnezeu.”*

Iosif voia să creadă acest lucru, dar era atât de neobișnuit tot ceea ce-i spune ea! Așa ceva nu se mai auzise niciodată până atunci.

Exact așa este și astăzi. O, dacă aș putea să-i fac pe oameni să înțeleagă că aceste lucruri neobișnuite vin de la Dumnezeu! Dacă un lucru se identifică cu Cuvântul, atunci trăsăturile lui Dumnezeu sunt oglindite în el, arată de unde vine; arată că Dumnezeu însuși este în acea lucrare.

Iosif ar fi trebuit să știe acest lucru. Da, el ar fi trebuit să știe că profeția spunea despre o fecioară care va rămânea însărcinată. Totuși, pentru că era un om cinstit, ar fi trebuit să-l lase pe ascuns de aceea se gândea cum ar fi mai bine să procedeze.

În timpul acestor frământări, i-a apărut în vis îngerul Domnului. V-ați întrebat vreodată de ce îngerul i-a apărut în vis? În zilele acelea nu erau proroci, iar visul era atât de simplu încât nu avea nevoie de nici o tălmăcire. Astfel, îngerul i-a spus foarte clar: *„Iosife, fiul lui David, nu te teme să iei la tine pe Maria, nevastă-ta, căci ce s-a zămislit în ea este de la Duhul Sfânt.”* (Matei 1.2a). vedeți? Nu a mai fost nevoie de altceva deoarece mesajul îngerului a fost foarte clar.

Vedeți? Acolo nu era nici un proroc care să dovedească acel cuvânt: că Maria era fecioara care urma să nască Fiul făgăduit, de aceea, Domnul i S-a descoperit lui Iosif într-un vis, pentru că era un om cinstit, neprihănit și bun.

Și încredințarea mea este că Dumnezeu va veni la orice om bun, într-un fel sau altul, ca să-i descopere lucrarea Sa din acea epocă, bineînțeles, dacă omul acela este chemat de Dumnezeu. Totuși, acest lucru era atât de neobișnuit, încât ei nu puteau să înțeleagă.

Adevărul este că tot ceea ce se conformează Cuvântului pentru o anumită epocă, e neobișnuit. Poate că unii oameni vor spune: „Este posibil, dar vedeți voi, trebuie să fie legitimat de Cuvânt, iar Cuvântul este Dumnezeu.” Înțelegeți? Trăsăturile lui ne vor arăta ce este, pentru că dacă Dumnezeu a spus că se va întâmpla ceva, atunci totul se va întâmpla întocmai. Această trăsătură este descoperirea Cuvântului lui Dumnezeu.

Astfel, El a spus că în zilele din urmă va turna Duhul Sfânt, și a făcut-o. Aceasta a dovedit că acolo era Dumnezeu, Cuvântul făgăduit. Vedeți? Întotdeauna Se descoperă, iar când face aceasta, corectează cuvântul care este greșit. Ați observat aceasta vreodată?

În zilele lui Noe, oamenii de știință au fost corecți prin faptul că Dumnezeu a făgăduit că va cădea apă din cer. Și Moise i-a corectat pe oamenii de știință din zilele sale, atunci când a fost trimis în Egipt, etc.

Deci, vedeți voi? Cuvântul lui Dumnezeu trebuie să fie identificat, iar adevărul Cuvântului corectează greșeala.

Dați-mi voie să vă întreb ceva. S-ar putea să mergem puțin mai departe. Eu nu sunt chemat să predic o învățătură sau o doctrină aici, dar dați-mi voie să vă întreb ceva.

Isus era Cuvântul, noi știm aceasta, deoarece Biblia ne spune acest lucru în Ioan 1.1;14:

„La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu.

Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.”

El este și acum Cuvântul. Atunci când le-a cunoscut gândurile, ei ar fi trebuit să

știe că Acela era Cuvântul, căci Cuvântul lui Dumnezeu a spus că va face aceasta. El era Proorocul. Fiți atenți!. Noi observăm că la vârsta de 12 ani, Isus S-a dus la sărbătoarea de la templu, la prăznuirea Paștilor. Pe drumul de întoarcere, părinții Lui au observat că-L pierduseră, după ce făcuseră deja trei zile de drum, deoarece au crezut că este pe undeva printre ceilalți tovarăși de călătorie.

De aici putem trage o mare învățătură, deoarece acest lucru se întâmplă și astăzi foarte des. Voi, metodiștii, bapțiștii, prezbiterienii, luteranii, catolicii, sau ce sunteți, faceți același lucru. Dacă Wesley a avut o mare trezire, dacă Luther a avut o mare trezire, dacă voi pentecostalii ați avut o mare trezire, vă gândiți că El este în mijlocul vostru de multe ori când nu este.

Părinții Lui au pornit să-L caute. Unde L-au găsit? Acolo unde L-au lăsat: la Ierusalim. Ce făcea El atunci când L-au găsit? Un băiat de 12 ani, care probabil nu a intrat niciodată în vreo școală, ci știa numai ce Îl învățase mama Sa, era acum în Templu, vorbind cu preoții despre Cuvântul lui Dumnezeu, care erau uluiți văzând înțelepciunea acestui Copil. De ce? Pentru că El era Cuvântul.

Acum fiți atenți! Nu vreau să vă înjosesc, sau să vă jignesc pe voi, catolicii, pentru că o numiți pe Maria „născătoare de Dumnezeu”, dar dați-mi voie să vă arăt aici o mică greșală. Dacă biserica este zidită pe Maria, atunci priviți ce s-a întâmplat. Ea a venit la Isus și I-a zis: *„Tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.”* (Luca 2.48). Priviți ce afirmație. Atunci ea și-a negat propria mărturie. Când? Când a spus: *„Tatăl Tău și eu Te-am căutat cu îngrijorare.”* El era Cuvântul și uitați-vă ce i-a răspuns:

„Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?” (v. 49). Priviți cum Cuvântul i-a corectat greșeala.

Chiar acolo, înaintea preoților, ea și-a nimicit mărturia. De ce? Pentru că mai întâi spusese că a zămislit prin Duhul Sfânt, iar acum, tot ea spunea că Iosif ar fi fost tatăl lui Isus.

Vedeți? Dar Cuvântul a prins imediat acele cuvinte și le-a corectat. Da, El era Cuvântul. Voi știți desigur, că un băiat de 12 ani nu ar fi putut face aceasta, dar El era Cuvântul vorbit pentru acel ceas. Astfel, trăsăturile lui Dumnezeu S-au descoperit în Hristos, care corecta greșelile.

Fariseii spuneau: „Vai, dar noi suntem ucenicii lui Moise!” Însă Isus le-a răspuns:

„Dacă ați fi fost ucenicii lui Moise, M-ați cunoaște pentru că el a scris despre Mine, spunând: „Domnul Dumnezeu vostru vă va ridica un proroc ca mine...”
(Deuteronom 18.15).

Vedeți? Cuvântul corectează întotdeauna greșeala epocii respective, dar oamenii nu sunt de acord cu El, ci o țin mai departe cu a lor.

Isus a corectat-o pe propria Sa mamă. Ea greșise pentru că o dată spusese că El a fost zămislit prin Duhul Sfânt, iar acum, tot ea afirma că de fapt tatăl Lui ar fi fost Iosif.

Dacă El ar fi fost Fiul lui Iosif și Se afla în casa tatălui Său, însemna că ar fi trebuit să fie în atelierul lui Iosif și nu în Templu. Dar El Se afla în Casa Tatălui Său, adică în Templu, respingând organizațiile religioase. Înțelegeți? El era în Casa Tatălui Său încă de la vârsta de 12 ani.

„Oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu?”

Ați observat, atunci când Isus a fost ispitit de Satana, trăsăturile Lui L-au descoperit ca fiind Dumnezeu, pentru că a rămas cu Cuvântul. Vedeți?

„Este scris”, a spus Satana, dar Isus i-a răspuns: *„De asemenea este scris...”* și a stat pe Cuvânt.

Noi am citit aici că, în multe rânduri (în vremurile de demult) și în multe chipuri (adică în multe feluri), Dumnezeu S-a descoperit prorocilor Săi prin vedenii. Aceasta era trăsătura caracteristică a unui proroc: că vestea lucruri care urmau să se întâmple. Faptul că vestirea lui se împlinea, dovedea că Dumnezeu era cu el și îi dădea dreptul să tălmăcească Cuvântul pentru acea epocă, întrucât Cuvântul lui Dumnezeu vine la proroci.

Biblia spune că *„dacă va veni unul și va proroci, iar ceea ce va spune el se va împlini, atunci să ascultați de el, dar dacă nu se împlinește, să nu-l credeți și să nu vă temeți de el, întrucât Cuvântul Meu nu este în el.*

Dar dacă ceea ce spune el se împlinește, atunci Cuvântul Meu este în el.”

Vedeți? Aceasta este identificarea. Aceasta este caracteristica unui proroc.

De altfel, Dumnezeu S-a descoperit adesea în felul acesta - vorbind printr-un

prooroc – adică printr-un om chemat să fie prooroc.

Biblia spune că Dumnezeu a vorbit în multe rânduri și în multe chipuri, prin prooroci.

De asemenea, în 2 Petru citim că tot Cuvântul lui Dumnezeu a fost scris prin prooroci. Astfel, bărbații din vechime aleși de Dumnezeu pentru aceasta, au scris Biblia mânați de Duhul Sfânt. (vezi v.21). Ei erau prooroci, iar Cuvântul venea la ei pentru a fi scris.

Vedeți? Mai întâi erau legitimați de Dumnezeu ca prooroci, iar apoi scriau Cuvântul prin inspirație. Ei aveau tălmăcirea prin descoperirea dumnezeiască, deoarece Dumnezeu era în ei. În felul acesta Se descoperea El în acele zile. Dacă vedeniile lor erau confirmate, Dumnezeu Se descoperea prin ei, făcându-se cunoscut oamenilor.

În felul acesta a fost El și în Hristos, numai că un prooroc avea doar o părticică din El, pe când Hristos a fost plinătatea lui Dumnezeu. Da, „*Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.*” (2 Corinteni 5.19), iar trăsăturile Lui dovedeau că El era cu adevărat ceea ce mărturisea că este: „Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dacă nu am firea Tatălui Meu, să nu Mă credeți, să nu primiți ceea ce spun, dar dacă am în Mine natura Tatălui Meu, atunci fiți atenți!”

Trăsăturile Lui nu se schimbă niciodată, deoarece Dumnezeu nu poate să-Și schimbe natura, așa cum un miel sau orice altceva, nu și-o poate schimba. Dacă este original, va rămânea original, iar dacă încerci să schimbi ceva, schimbi originalul.

E ca și cum ai lua o scroafă, ai spăla-o, i-ai vopsi unghiile, așa cum fac femeile, ai ruja-o și ai îmbrăca-o cu o rochie frumoasă, iar apoi i-ai da drumul. Imediat ce vei face aceasta, ea va merge direct în mocirlă. De ce? Pentru că este o scroafă. Asta e tot.

Voi știți însă, că un miel nu ar putea face așa ceva. El n-ar putea intra în noroi. Nici nu va vrea să se apropie de așa ceva, înțelegeți? Poți să-l îmbraci cu aceleași haine ca și pe o scroafă, dar el tot nu va merge acolo, fără îndoială, deoarece exteriorul nu are importanță, ci interiorul contează.

Dumnezeu este Izvorul întregii vieți, de aceea nu pierdeți aceasta, pentru că eu

Încerc cu toată ființa mea să vă ajut să înțelegeți. E spre binele vostru, prieteni. Eu nu am venit aici ca să fiu văzut de voi, ci pentru că doresc să vă ajut. Nu am venit aici pentru că n-aș fi avut unde să mă duc, ci pentru că am simțit că așa este bine. Am simțit că slujba pe care mi-a dat-o Domnul, trebuie arătată în mijlocul oamenilor de aici.

Acesta este motivul pentru care încerc să vă ajut să înțelegeți ce este de fapt Dumnezeu. El este Cuvântul Său făgăduit, și Se descoperă prin faptul că a promis că cineva anume se va ridica într-un anumit moment. Aceasta v-o spun din Cuvânt.

Trăsăturile acestei persoane descoperă că el este cel care trebuia să se ridice.

Acesta este motivul pentru care Isus trebuia să fie cine a fost, iar contemporanii Săi ar fi trebuit să înțeleagă aceasta. Nu e de mirare că erau orbi. Chiar dacă El a făcut atâtea minuni, totuși nu au putut să creadă deoarece Isaia a spus despre ei „*că au ochi și nu văd, au urechi și nu aud.*” (Isaia 6.10).

Înțelegeți? Și acest lucru nu a fost valabil numai pentru epoca aceea, ci pentru fiecare epocă, deoarece de fiecare dată, Dumnezeu S-a descoperit în multe feluri și multe chipuri. Dar vedeți, cu toate acestea, ei nu au putut să înțeleagă.

Trăsăturile Lui nu dau greș niciodată, ci sunt aceleași întotdeauna. Țineți mine deci că trăsăturile lui Dumnezeu nu pot da greș, căci dacă se întâmplă aceasta, înseamnă că Dumnezeu a dat greș, ori așa ceva este imposibil, deoarece Biblia spune în Evrei 13.8 că „*Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.*” Acesta este motivul pentru care El este Dumnezeul care nu se schimbă, iar acum totul este la fel ca la început. Desigur.

În fiecare epocă, de fiecare dată, El a lucrat la fel ca la început, căci dacă nu face așa, înseamnă că Și-a schimbat natura. Înțelegeți? În cazul acesta, trăsăturile Lui ne-ar arăta ceva care nu ar putea fi de la Dumnezeu, ceea ce ne-ar face să nu mai înțelegem unde suntem și încotro ne îndreptăm.

Atunci ar fi așa cum a spus Pavel: „*Dacă trâmbița dă un sunet încurcat, cine poate să-i înțeleagă mesajul?*” Dar dacă ea sună „retragerea”, aceasta trebuie să facem, dacă sună „încărcați”, aceasta trebuie să facem, să ne încercăm armele.

Dar ce este trâmbița? Cuvântul lui Dumnezeu. El ni-L descoperă pe Dumnezeu. Indiferent dacă Cuvântul spune „Sus!”, „Jos!”, „Retragerea!”, „Depuneți armele!”

sau orice altceva, este sunetul trâmbiței lui Dumnezeu.

Dar dacă e un sunet neclar...Poate Biblia spune că se va întâmpla un anumit lucru, dar cineva răspunde imediat: „O, aceasta era pentru alte vremuri!” Vedeți? Aceasta este un sunet încurcat, neclar, care-i face pe oameni să nu mai știe încotro s-o apuce.

Isus a spus: *„Eu am putere să-Mi dau viața și am putere s-o iau iarăși.”* (Ioan 10.18). Aici nu este nici un sunet încurcat, este adevărat?

Femeia de la fântână l-a spus: *„Știu că are să vină Mesia; când va veni El, are să ne spună toate lucrurile.”*

Și ce a răspuns Isus? *„Eu sunt Acela”*. Vedeți, aici nu era nici un sunet nesigur. *„Eu sunt Acela”*. Amin. (Ioan 4.25).

Ei spuneau: *„Părinții noștri au mâncat mană în pustie,”* dar Isus le-a răspuns: *„Ei au murit cu toții. Dar Eu sunt Pâinea Vieții, care Se pogoară de la Dumnezeu, din cer.”* (Ioan 6.33,35). Nici un sunet neclar.

„Eu sunt pomul vieții din grădina Eden” nici un sunet încurcat. Desigur, totul era cât se poate de clar. El a fost deslușit în tot ceea ce a făcut.

Fraților, Biblia nu dă nici un sunet nesigur, ci prin sunetul ei, descoperă trăsăturile lui Dumnezeu.

Isus a spus în Ioan 10.37: *„Dacă nu fac lucrările Tatălui Meu, să nu Mă credeți. Dacă nu am trăsăturile Lui, să nu Mă primiți. Dar iată că prin ele se descoperă în Mine trăsăturile Lui , pentru că Tatăl este Cuvântul.”*

Da, *„la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu”* iar trăsăturile lui Dumnezeu sunt descoperite prin făgăduința dată pentru o anumită epocă.

Astfel, dacă El ar fi trăit în vremea lui Moise, n-ar fi mers. Nici dacă Moise ar fi trăit în timpul Lui, n-ar fi mers. Dacă El ar fi trăit în vremea lui Noe, n-ar fi mers, și nici dacă Noe ar fi trăit în vremea lui. Noe proceea lucruri care trebuiau să se întâmple în vremea lui, iar trăsăturile și faptele lui, îl identificau cu Cuvântul făgăduit pentru acea epocă. Moise a făcut același lucru în timpul lui, iar mai târziu, la timpul hotărât de Dumnezeu, a venit Isus Hristos, care era Cuvântul descoperit pentru

acea epocă. Astfel Cuvântul făgăduit pentru acea epocă S-a descoperit în Isus Hristos, care a adus la suprafață trăsăturile lui Dumnezeu. Amin.

Revărsarea Duhului Sfânt peste oamenii din timpul sfârșitului, a descoperit felul în care lucrează El, deoarece ne-a făgăduit acest lucru. Acesta este Cuvântul, și El a spus că o va face, de aceea nimeni nu poate s-o mai ia înapoi. El a făgăduit că va face toate aceste lucruri și noi știm că Domnul face tot ceea ce promite. Aceasta îi descoperă trăsăturile. Da, domnilor.

„Să nu Mă credeți, să nu credeți ceea ce vă spun, dacă trăsăturile Tatălui nu Se descoperă în Mine.”

Observați. În Ioan 14.12 El a spus: „Cine crede în Mine, se identifică cu Mine, are trăsăturile Mele. Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.”

Aceasta dovedește că trăsăturile lui Hristos sunt în acel om. Amin.

Așa răgușit cum sunt, acum mă simt cu adevărat religios. Da, domnilor.

Vedeți, nu este nici o greșeală: „Cine crede în Mine, se identifică cu Mine, are trăsăturile Mele. Cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu.” Vedeți? Aceasta identifică trăsăturile lui Dumnezeu.

„Dacă firea Mea nu descoperă faptul că Dumnezeu este în Mine, atunci să nu Mă credeți.” Da, El a spus că prin aceasta va fi recunoscut, iar dacă acele lucruri nu-l descoperă pe El, înseamnă că nu este ceea ce pretinde.

Și astăzi, trăsăturile lui Hristos trebuie să Se descopere în noi, identificându-ne ca fii ai Săi. Hristos este Cuvântul, ceea ce înseamnă că El trebuia să creadă Cuvântul.

Și cum am putea noi să spunem că suntem din Hristos, iar după aceea să tăgăduim un Cuvânt din Biblie? Duhul Sfânt al lui Hristos este Dumnezeu în voi, și El va întări fiecare făgăduință cu un „Amin”. Vedeți?

Biblia spune: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede”*, iar Duhul lui Dumnezeu din voi va răspunde imediat: „Amin”. Vedeți?

Unii spun: „O, nu! Aceasta a fost pentru o altă epocă, a fost numai pentru apostoli.”

Dar ce spune Cuvântul? *„Duceți-vă în toată lumea și propovăduiți Evanghelia la*

orice făptură. Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede (pe oamenii de pretutindeni, din toată lumea)” – aceleași trăsături caracteristice descoperite ieri, azi și în veci.”

Evrei 1.1 spune: *„Dumnezeu a vorbit în multe rânduri și în multe feluri părinților noștri prin proroci.”*

Aceasta îl descoperă pe Isus cel înviat, astăzi, prin aceleași trăsături prin care S-a descoperit în multe rânduri.

Ați văzut, Dumnezeu nu-și schimbă niciodată căile. În Vechiul Testament, dacă cineva avea un vis și în țară nu era nici un proroc să îi spună dacă visul era corect sau greșit, ei aveau o altă modalitate de a afla. Astfel, ei îl luau pe cel care a avut visul și îl duceau la Templu, iar el povestea visul în fața pieptarului lui Aaron, care era mare preot.

Nu conta cât de bine suna, nici cât părea de adevărat ceea ce spunea acel om, dacă nu strălucea o lumină supranaturală peste acele pietre numite „Urim și Tumim”, visul nu era adevărat. Vedeți? Trăsăturile supranaturale ale lui Dumnezeu trebuia să se descopere în chip supranatural, pentru că El S-a identificat întotdeauna cu mesajul Său, și deci, trebuia s-o dovedească și în cazul acesta. Amin. Eu spun același lucru și în seara aceasta. Vechiul „Urim și Tumim” nu mai este, dar Cuvântul descoperă și acum natura lui Dumnezeu în făgăduința pentru ceasul în care trăim.

Aceasta face ca Dumnezeu să fie exact ceea ce a fost de fiecare dată.

Fiți atenți. El a vorbit în multe feluri părinților prin proroci. Noi știm că Legea și prorocii au ținut până la Ioan iar de atunci se vestește Împărăția cerurilor. Astăzi însă, în aceste zile din urmă, El vorbește aceleași lucruri pe care le-a vorbit atunci prin Fiul Său, Isus Hristos.

Dumnezeu a vorbit părinților prin proroci în multe rânduri și în multe chipuri, iar în zilele din urmă, face același lucru vorbind oamenilor, părinților, prin Fiul Său, Isus Hristos, care a înviat din morți, iar acum trăiește în noi, descoperindu-Se și vestind ce se va întâmpla, dovedind că El este descoperitorul gândurilor și planurilor inimii: Isus Hristos care este același ieri, azi și în veci. (Evrei 4.12; Evrei 13.8).

„După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin proroci, în multe rânduri și în

multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul. Scriptura nu poate fi desființată.” Chiar așa este.

Așa cum am mai spus, Dumnezeu nu are nevoie de nimeni care să-l tălmăcească Cuvântul, ci Îl tălmăcește singur, prin faptul că tot ce spune se întâmplă întocmai. Aceasta este tălmăcirea Lui. Înțelegeți? El nu are nevoie de nimeni care să spună: „Ei bine, eu cred că acest lucru înseamnă....” deoarece Dumnezeu îl descoperă prin propria Sa tălmăcire.

Noi nu putem trăi în lumina lui Luther; nu putem trăi în lumina lui Wesley și nu putem trăi în nici o altă lumină decât în cea care a fost făgăduită pentru timpul acesta.

Ce s-ar fi întâmplat dacă Moise s-ar fi dus în Egipt și ar fi spus: „Vom construi o arcă mare și vom pleca din țara aceasta, deoarece Nilul va ieși din matcă.”? Ei ar fi privit înapoi, în suluri, și ar fi văzut că nu era nici o făgăduință care să spună așa ceva. Așa este. Dar, vedeți voi, el s-a descoperit ca proroc al lui Dumnezeu, deoarece tot ceea ce a spus s-a împlinit întocmai, iar când ei au văzut toate acele lucruri, au știut că aveau Cuvântul Domnului.

Vedeți? Faraon avea sulite și o oștire puternică, dar Moise avea Cuvântul, iar când au ajuns la Marea Roșie, toate sulitele s-au dus la fund, dar Moise l-a dus pe Israel prin mare, pe pământ uscat, pentru că avea Cuvântul pentru acel ceas. Da, Moise era Cuvântul pentru ceasul acela.

Ilie a fost Cuvântul descoperit pentru ceasul în care a trăit el, iar Isus Hristos a fost plinătatea Cuvântului descoperit. Și El a făcut o făgăduință: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi cu voi și în voi până la sfârșitul veacului.”* (Ioan 14.19.12, Matei 28.20).

El a făgăduit aceste lucruri. Ce este aceasta? Dumnezeu care-Și descoperă Cuvântul așa cum a făcut în toate timpurile.

În Maleahi 4, El a spus: *„Vă voi trimite pe prorocul Ilie, înainte de a veni ziua Domnului, ziua aceea mare și înfricoșată.*

El va întoarce credința copiilor la părinți înainte de a veni ziua aceea.” –(v. 5-6).

Da, El a făgăduit lucrul acesta.

Tot Isus, a spus în capitolul 17 din Evanghelia lui Luca: „Cum a fost în zilele Sodomei, așa va fi la venirea Fiului omului, atunci când Se va arăta El.” (v. 28-30).

Ce se va întâmpla atunci, în zilele când lumea va fi în starea Sodomei? Se va împlini Scriptura: Dumnezeu Se va descoperi prin trăsăturile pe care le-a avut întotdeauna. El nu se poate schimba.

În zilele din urmă, El S-a descoperit prin Fiul Său.

Fraților, Dumnezeu nu-și schimbă niciodată căile.

Noi tocmai am vorbit despre Sodoma, dar știți desigur, că atunci Avraam a fost vizitat de trei bărbați. El L-a crezut pe Dumnezeu și s-a bazat pe făgăduința Lui, deși soția sa, Sara, avea aproape 90 de ani. De altfel, și el avusese 75 de ani când i s-a spus că va avea un fiu prin Sara.

Poate pare puțin ridicol, dar mă gândesc că ea a pregătit botoșei, hăinuțe și toate celelalte, deoarece urma să aibă acest copil. După primele 28 de zile probabil că Avraam a întrebat-o: „Cum te mai simți, Sara dragă?”

„Nu s-a schimbat nimic, nimic,” a răspuns ea.

„Slavă lui Dumnezeu, pentru că noi vom avea totuși acest copil.”

„De unde știi?”

„Pentru că Dumnezeu a promis aceasta.”

A trecut un an și poate că Avraam a întrebat-o din nou pe soția sa:

„Cum te simți, Sara?”

„Nu s-a schimbat nimic”, a răspuns ea, dar Avraam a adăugat:

„Și totuși, vom avea copilul, pentru că așa a spus Dumnezeu.”

Au trecut încă cinci ani, și într-o zi, Avraam și-a întrebat din nou soția:

„Cum te simți, Sara?”

„Nu s-a schimbat nimic”

„Totuși, vom avea copilul, pentru că așa a spus Dumnezeu.”

Ce înseamnă aceasta? El avea făgăduința lui Dumnezeu și s-a ținut cu tărie de ea, comportându-se ca și cum acea făgăduință îi aparținea deja.

În felul acesta au trecut 25 de ani. Botoșeii s-au îngălbenit, dar cu toate acestea, Sara continua să-i păstreze. Avraam era un bătrân gârbovit și arăta jalnic, în timp ce pântecul Sarei era ca și mort, iar el era sterp.

„Cum te mai simți, Avraame, tatăl multor neamuri?” îl întrebau prietenii lui, preținșii credincioși.

„Slavă lui Dumnezeu”, răspundea el, „mă simt bine și știu că voi avea acel copil.”

Și, *„pentru că nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu deplin încredințat că El ce făgăduiește, poate să și împlinească”*, a primit fiul promis. (Romani 4.20-21). Amin.

Aceasta este caracteristica unui credincios adevărat. Dar voi cum sunteți? Cum suntem noi copiii lui Avraam? Ne identificăm cu făgăduințele Cuvântului lui Dumnezeu? Dovedesc trăsăturile noastre că credem cu adevărat? Sau dăm din colț în colț, mergem dintr-un loc în altul și facem presupuneri? Dacă facem aceasta, înseamnă că nu suntem creștini, ci doar ne prefacem că am crede. Noi trebuie să stăm cu putere pe făgăduință, așa cum a făcut Avraam.

Într-o zi, Avraam a văzut venind trei bărbați. Biblia spune că era în timpul zădufului; probabil pe la amiază. Bărbații aceștia au venit și au vorbit cu Avraam, după care doi dintre ei s-au dus la Sodoma. Cred că am vorbit despre aceasta serile trecute. Totuși, unul dintre ei a rămas cu Avraam.

Observați cum era și ce făcea bărbatul care a rămas cu Avraam, deoarece trăsăturile Lui au descoperit că El era Elohim.

Acesta este primul Nume sub care ni se descoperă El în Biblie: „Elohim”: *„La început, Elohim a făcut...”*

Oricine a studiat cât de puțin ebraica, știe că „Dumnezeu” în ebraică este „Elohim”, ceea ce înseamnă „Cel Atotputernic, Cel ce există prin Sine însuși.” „ Cel care nu are nevoie de ajutorul nimănu, de tălmăcirea nimănu, pentru că El însuși

este Cel care-Și tălmăcește singur Cuvântul. Da, El este Dumnezeu care nu are nevoie de nimeni și de nimic; Cel omniprezent, atotștiutor și atotputernic. El este Dumnezeu.”

Și iată că El era acolo, iar Avraam, patriarhul care rămăsese neclintit pe Cuvânt, se uita la El. Fiind întors cu spatele către cortul în care se afla soția lui Avraam, l-a întrebat pe acesta:

„Unde este nevastă-ta, Sara?”

„În cortul de la spatele Tău”, a răspuns Avraam, după care El i-a zis:

„La anul pe vremea aceasta Mă voi întoarce și veți primi copilașul pe care vi l-am făgăduit.”

Când a auzit aceasta, Sara a râs în sinea ei, iar El i-a spus lui Avraam ceea ce a gândit soția lui în inima ei.

După ce Omul acesta S-a descoperit, Avraam a știut cine era El. Cum?

În Evrei 4.12 ni se spune că *„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul; încheieturile și măduva; judecă simțurile și gândurile inimii.”* Astfel, Avraam a știut că Omul acesta era El. Știa că în țară nu era nici un alt proroc afară de el, și de aceea, Cuvântul Domnului a venit la el.

Da, Avraam era prorocul, iar Cuvântul a venit la el.

Același lucru a fost și cu Ioan Botezătorul. Timp de 400 de ani nu mai fusese nici un proroc.

Îmi amintesc că bătrânul Davis, predicatorul baptist misionar care m-a botezat în credință, mă contrazicea, spunându-mi: „O, Billy, ești numai un puști, de aceea trebuie să mă ascuți.”

„Bine, frate Davis,” îi răspundeam eu, „iată că te ascult.”

„Vezi tu”, mi-a zis el, „Ioan nu a fost botezat. El boteza dar nu fusese botezat, deoarece nimeni nu fusese vrednic să-l boteze pe el.”

Aceasta este teologia baptistă. Și a continuat: „Iată că a venit Isus. Atunci, Ioan l-a

zis: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine și Tu vii la mine?*” Dar Isus i-a răspuns: „*Lasă-Mă acum...*”

Ioan L-a lăsat, apoi L-a botezat, iar când Isus a ieșit din apă, a venit Duhul Sfânt în formă de porumbel și S-a așezat peste El, spunând: „*Acesta este Fiul Meu preaiubit în care Îmi găsesc plăcerea.*”

O, nu, dr. Davis nu avea dreptate. Nu spun aceasta ca să-l contrazic, dar adevărul este că Ioan era prorocul, iar Cuvântul vine întotdeauna la proroci. Și dacă Cuvântul S-a făcut trup, trebuia să vină la proroc, pentru că El mărturisea Cuvântul și chiar trăsăturile Lui descopereau aceasta.

Astfel, Cuvântul a venit la el – la proroc.

Ce s-a întâmplat? Pășind în fața lui Isus, Ioan l-a zis: „*Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, și Tu vii la mine?*”

Dar Isus i-a răspuns: „*Lasă-Mă acum, că așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit.*”

Ioan era prorocul, iar El era Cuvântul, Jertfa care Se pregătea să-Și înceapă lucrarea pe pământ, iar această Jertfă trebuia spălată înainte de a fi adusă pe altar.

Ioan L-a botezat pentru că știa acest lucru.

„*Lasă-Mă acum, că așa se cade, să împlinim tot ce trebuie împlinit.*” Jertfa trebuia spălată înainte de a fi adusă. Nu Isus L-a botezat pe Ioan, ci Ioan L-a botezat pe Isus: „*Lasă-Mă acum...*”

Observați-l pe Avraam. El avea Cuvântul Domnului, deoarece Cuvântul a venit la el. El era prorocul și iată că a venit și Cuvântul.

El l-a numit Avraam și nu Avram. Da, cu câteva zile în urmă, numele lui era Avram, dar acum era Avraam. Soția lui era înainte Sarai, iar acum se numea Sara. Nu mai era S-a-r-a-i, ci S-a-r-a. Nu mai era A-v-r-a-m ci numele lui era A-v-r-a-a-m.

Și acest Om S-a descoperit atunci când a zis: „Avraam”, iar Avraam L-a numit „Elohim”.

Iată Cuvântul și prorocul împreună, identificați amândoi.

Și Elohim a spus: „Unde este nevastă-ta Sara?”

„E în cort, în spatele Tău”, a răspuns Avraam.

Și atunci s-a întâmplat minunea. Avraam l-a numit Dumnezeu cel Atotputernic care există prin Sine și pentru Sine.

Când era pe pământ, Isus a făcut același lucru pe care l-a făcut Elohim când a fost la Avraam, ceea ce dovedea că El este Dumnezeu însuși. Și El a spus că în zilele din urmă, chiar înainte de venirea Fiului omului, când El Se va arăta, se va întâmpla din nou ce a fost în Sodoma: Elohim, Dumnezeu cel Atotputernic, în mijlocul poporului Său.

Timp de 40 de ani, El ne-a botezat cu Duhul Sfânt: Elohim, Dumnezeu.

Acum fiți atenți! Avraam a văzut un semn, o altă chemare, un semn, o chemare, o chemare, un semn, pe când era în așteptarea fiului făgăduit. Dar ultimul semn pe care l-a văzut, ultima vizită a lui Dumnezeu înainte de venirea fiului făgăduit, a fost Elohim în trup de carne. Apoi a venit fiul.

Și sămânța lui Avraam se află în așteptarea Fiului făgăduit, Isus Hristos. Ei au văzut semne, revărsarea Duhului Sfânt, vorbire în limbi, vindecare divină și așa mai departe. Dar când Se va arăta Fiul omului, Elohim Se va întoarce la sămânța împărătească a lui Avraam ca să-i arate același lucru pe care l-a arătat în vremea aceea. Amin. Elohim. De ce? Va fi trăsătura specifică a lui Dumnezeu.

Hristos a spus: *„Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea, pentru că voi fi cu voi și în voi până la sfârșitul lumii.”* Și *„lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.”*

Să nu uitați că această făgăduință este dată de Isus însuși. Amin. Dacă noi credem și vedem aceste zile din urmă, înseamnă că ceea ce a spus El, urmează să se întâmple din nou. Acesta este motivul pentru care Evrei 1.1 spune că Dumnezeu S-a descoperit prin proroci în multe rânduri și în multe chipuri, iar în aceste zile din urmă, El a dovedit învierea din morți a Fiului Său, prin faptul că a dat bisericii Sale aceleași însușiri pe care le avea El, împlinind astfel în totul Evrei 13.8.

De aici penele nu pot fi smulse pentru că sunt pene de vultur. Ele stau strâns lipite, pentru că vulturul este o pasăre a înălțimilor.....

...El dă hrană vulturilor.

El a vorbit părinților în multe rânduri prin proroci, dar în zilele din urmă a vorbit prin Fiul Său, Isus Hritos, prin faptul că L-a înviat din morți. Și iată că după două mii de ani El este printre noi, același Isus – nu unul dintre proroci – ci, Isus (Aleluia!), Fiul înviat al lui Dumnezeu.

Într-o zi, Isus a spus: *„Un neam viclean și preacurvar cere un semn. Și li se va da unul...”*.

„Un neam viclean și preacurvar”. Când a fost lumea mai vicleană și preacurvară, mai perversă decât acum?

„Dar nu i se va da alt semn decât semnul prorocului Iona. Căci după cum Iona a stat trei zile și trei nopți în pântecul chitului, tot așa și Fiul omului va sta trei zile și trei nopți în inima pământului.” (Matei 12.40).

Atunci, un neam viclean și preacurvar, urma să primească un semn. Ce fel de semn? Un semn al învierii, și noi îl avem astăzi, căci după două mii de ani, El este încă viu, iar în seara aceasta Se află în mijlocul nostru, același ieri, azi și în veci, descoperindu-Se ca fiind Dumnezeu, prin faptul că și în timpul acesta Își legitimează Cuvântul după cum a făgăduit. Amin. Acesta este Cuvântul. Urmează semnul.

În zilele din urmă, El S-a descoperit prin Fiul Său.

Dumnezeu i-a vorbit lui Moise în multe rânduri, iar în Deuteronom 18.15 a zis:

„Domnul Dumnezeul tău, îți va ridica un proroc ca mine...” Fiți atenți, căci acesta este Cuvântul, deoarece Dumnezeu a spus aceste cuvinte și nu Moise. Știați aceasta?

Foarte bine. Acum, uitați-vă la Isus. Uitați-vă cum au devenit însușirile Lui acest Cuvânt făgăduit. Sigur că da. El S-a descoperit prin însușirile despre care a vorbit Moise.

Și astăzi oamenii își doresc conducători de seamă. Astfel, ei spun: „O, acesta este doctorul în filozofie Cutare . A absolvit Universitatea Hartford, sau altele asemenea.”

Dar nu aceasta Îl descoperă pe Dumnezeu. Nu, nu. Înțelegeți? Isus nu a fost student, nici preot, nici învățător pentru această lume. Pentru ei, El a fost un renegat. Dar cu toate acestea, Dumnezeu Își dovedea Cuvântul prin El, ceea ce a făcut să fie Emanuel. Aceasta a fost descoperirea Lui. Isus a împlinit exact ceea ce a spus Dumnezeu în multe rânduri, prin Moise și prin ceilalți proroci.

Când S-a întâlnit cu Petru (așa cum am văzut serile trecute), și i-a spus numele lui, acest semn a dovedit că pretenția Sa de a fi Mesia este justificată, deoarece Cuvântul spune: *„Domnul Dumnezeuul tău, îți va ridica un proroc.”*

Petru (care se numea Simon), a văzut acest adevăr, deoarece atunci când a venit în locul în care Se afla Isus, acesta i-a spus: *„Tu ești Simon, fiul lui Iona.”* Aceasta era dovada de netăgăduit că Hristos era Cuvântul făgăduit de Moise. Petru și-a dat seama că acel semn Îl identifica pe Isus cu Mesia, căci Dumnezeu era în El, în Unul pentru acel timp.

Țineți minte că lui Simon i-a spus cum se numește, în timp ce lui Natanael i-a spus tot ce făcuse înainte de a veni la El: *„Erai sub copac atunci când te-am văzut.”*

Aceasta L-a descoperit ca fiind Mesia, căci imediat Natanael l-a spus: *„Tu ești Fiul lui Dumnezeu; Tu ești Împăratul lui Israel.”*

Vedeți? El a fost descoperit prin însușirile Cuvântului care făgăduise că El va fi Mesia: *„Domnul Dumnezeuul tău, îți va ridica un proroc.”*

Când S-a întâlnit cu femeia de la fântână, El i-a spus care era starea ei, iar acest lucru L-a descoperit ca fiind Mesia cel făgăduit. Însușirile Lui erau Cuvântul descoperit iar Cuvântul era Dumnezeu. Astfel, Dumnezeu Se descoperea prin Hristos.

Fiți atenți. În fața lui Petru, El S-a descoperit spunându-i pe nume; lui Natanael i S-a descoperit spunându-i ce făcuse, iar femeii de la fântână i S-a descoperit spunându-i cum era ea. Cine era, ce făcuse, cum era.

Acestea trebuiau să fie însușirile lui Mesia și El S-a descoperit prin ele.

Uitați-vă, femeia a spus același lucru.

„Doamne, văd că ești proroc.. Noi n-am mai avut un proroc de sute de ani. Avem o mulțime de biserici, o mulțime de conflicte și de diferențe denominaționale, dar

de sute de ani n-am mai avut un prooroc. Știm însă că atunci când va veni Mesia, El va face aceste lucruri.”

Și El i-a răspuns: „*Eu, Cel ce vorbesc cu tine, sunt Acela.*” (Ioan 4.26). Totul era foarte clar. „*Eu sunt Acela.*” Vedeți? Acest lucru L-a identificat.

Femeia cu scurgerea de sânge L-a descoperit ca fiind Cuvântul. Cum? Prin ceea ce a făcut când a fost atinsă credința ei. Atunci, El S-a întors și a spus: „*Cine M-a atins?*” El știa că se întâmplase ceva, iar aceasta L-a identificat ca Mesia. Ea credea lucrul acesta de aceea își zisese: „*O, numai să mă pot atinge de haina Lui și mă voi tămădui.*” (Matei 9.21). Imediat ce L-a atins, El S-a întors și a spus: „*Cine S-a atins de Mine?*” (Luca 8.45). Și toți tăgăduiau că ar fi făcut-o. Dar El era Mesia. Amin. Nădăjduiesc că adunarea înțelege.

Ascultați, căci ne apropiem de sfârșit. Ea s-a atins de El. Probabil că acolo erau sute de oameni care doreau să-L atingă, iar Petru chiar L-a muștrat, spunând: „Bine, dar toți Te ating!”

El a răspuns însă: „Da, dar cineva M-a atins altfel.” Aceasta era diferența: ea Îl atinsese prin credință. Înțelegeți?

„Cine s-a atins de Mine, dar în mod diferit de ceilalți, deoarece Mă simt slăbit, pentru că din Mine a ieșit o putere.”

Chiar proprii Săi ucenici Îi spuneau (cu alte cuvinte): „O, Te comporti de parcă ai fi un răufăcător. Toți se ating de Tine!”

Observați acum felul în care S-a descoperit? El S-a întors, a privit prin mulțime și a văzut-o imediat pe femeie. Ea nu putea să se ascundă de El, iar Domnul i-a spus care îi era starea și că a fost vindecată prin credință. Ea știa ce scrie în Evrei 4.12:

„*Cuvântul judecă simțirile și gândurile inimii*”. Aceasta L-a descoperit ca fiind Cuvântul lui Dumnezeu făcut trup și locuind printre noi. Amin.

Eu cred că și în această seară același lucru Îl descoperă ca fiind Isus Hristos Cel înviat, care trăiește în mijlocul nostru: același ieri, azi și în veci. Și dacă ceea ce scrie în Evrei 13.8 este adevărat, înseamnă că însușirile Lui Îl vor descoperi și astăzi ca fiind același ca atunci.

Uitați-vă la Cleopa și la ceilalți, după înviere. Isus li S-a descoperit prin felul cum a

frânt pâinea. Da, El a frânt-o la fel ca înainte de răstignire, iar acest lucru L-a descoperit.

Dacă El ar fi aici în această seară, cum ni s-ar descoperi? Exact cum S-a descoperit ieri. Aceasta este descoperirea.

În Evrei 4.14-15 ni se spune: „*El este Marele Preot care are milă de slăbiciunile noastre.*” Da, chiar acum El este Marele Preot al nostru. După moarte, după îngropare, după înviere, după înălțare (Amin), El rămâne Același ieri, azi și în veci – un Mare Preot care are milă de slăbiciunile noastre. Amin.

Așa este El pentru fiecare bărbat și pentru fiecare femeie de aici care va crede. El este Marele Preot al nostru, același ieri, azi și în veci.

El trăiește veșnic. Credeți acest lucru? Însușirile Lui Îl descoperă întotdeauna în același fel când trăia pe pământ. El trăiește și în această seară, sub forma Duhului Sfânt. El trăiește veșnic, iar dacă trăiește și acum, însușirile Lui Îl vor urma ca întotdeauna. Îi sunt recunoscător în această seară pentru că „*După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul Său, Isus Hristos.*”

Vai, n-am știut că am vorbit atât de mult! Am uitat de ceas. Îmi pare rău. Mă opresc aici. Să ne rugăm.

Tată ceresc, Doamne Dumnezeule puternic și îndurător, poate că am vorbit prea mult. Te rog să mă ierți dacă este așa, dar nu pot să-mi cer iertare pentru ceea ce am spus, deoarece am vorbit numai ceea ce ai vorbit Tu în Cuvântul Tău. Doamne, acum dorim doar un cuvânt sau două de la Tine... Poate că fiecare dintre cei prezenți aici, va vedea că ești aici. Bolnavii vor fi vindecați când vor vedea aceasta, când vor înțelege că Tu ești și acum Marele Preot al nostru.

Doamne, Te rog, ca în următoarele minute să faci cu adevărat viu acest mesaj pe care l-am rostit prin cuvinte. Îngăduie ca însușirile Tale să Te descopere în această seară în mijlocul nostru și să dovedească că ești același ieri, azi și în veci. Fă aceasta, pentru că Te rugăm în Numele lui Isus. Amin.

Așteptați o clipă. Am întârziat puțin, dar mai puteți aștepta vreo 10-15 minute, ca să formăm un mic rând de rugăciune. Dacă puteți, ridicați mâna. În ordine.

Vă mulțumesc. Am promis că vă voi lăsa la 9.30, iar timpul este deja aici. Dacă îmi

mai acordați încă zece minute, promit că mă voi grăbi.

Să vedem....Ce numere de rugăciune s-au împărțit afară? O? De unde am început aseară? De la numărul 1? Da.

Astăzi ascultam și repetam ce s-a spus. Unele nume franțuzești.... Nu puteam face altceva decât să aștept și să văd. Vedeți voi, uneori, când ai o vedenie, trebuie să aștepți până e tradusă, interpretată. De exemplu, dacă vezi o oaie, asta poate însemna lână. Apoi trebuie să aștepți până când se traduce. Aseară am văzut că nu puteam să pronunț acele nume franțuzești, așa că am fost nevoit să pronunț pe litere.

Și când am fost în Africa, printre hotenotoți, a trebuit să procedez tot așa. Trebuia să le spun pe litere cum îi cheamă și cine erau, căci dacă le spuneai așa, înțelegeau. De ce? Pentru că El cunoaște toate limbile; deoarece este Dumnezeuul cel veșnic.

În seara aceasta haideți să începem de la numărul 75 și să mergem până la 100, cu litera „O”. Este „O”? Asta am zis: litera „O”.

Da, în ordine. Cine are numărul de rugăciune O-75? Cine îl are, să ridice mâna. Bine. Veniți aici: 75, 80, 85, 90, 95, 100. Veniți aici, dacă vreți. Bun.

Aliniați-vă repede, pentru că nu avem mult timp la dispoziție. Uitați-vă la numărul vostru de rugăciune și uitați-vă și la al vecinului. Dacă este cineva care nu poate să meargă, aduceți-l voi în rândul de rugăciune.

Oriunde vă aflați, în balcoane sau oriunde ați fi, coborâți și veniți aici cât se poate de repede ca să economisiți timp.

Ceialți, care nu aveți numere de rugăciune, n-ați vrea să ridicați mâna și să spuneți: „Frate Branham, eu nu am număr de rugăciune, dar cred.”? Ridicați mâna.

Acum amintiți-vă, căci am să vă vorbesc despre Marele Preot. El este Marele Preot care are milă de slăbiciunile noastre. El este IeHoVaH-Rafa, jertfa adusă de Domnul, adică IeHoVaH-Jire; este IeHoVaH Rafa, adică Domnul care vindecă toate bolile noastre. Credeți aceasta? El este IeHoVaH Manase, adică Scutul, Pavăza și Pacea. Câți dintre voi cred toate aceste Nume de răscumpărare ale lui IeHoVaH? Câți cred că ele au fost descoperite în Isus? Desigur. Așa trebuie să fie. Ele sunt inseparabile. El trebuia să le aibă pe toate.

Iar dacă El este și acum IeHoVaH Jire, atunci este și IeHoVaH Rafa. IeHoVaH Jire este Jertfa adusă de Domnul pentru mântuire, dar El este și IeHoVaH Rafa, adică Cel care vindecă toate bolile tale. Amin. Vindecarea poate să vină numai de la Dumnezeu.

Bine. Nu am timp să văd cine sunt ei dar cei care știu că nu-i cunosc pe acești oameni să ridice mâna și să spună: „Eu am nevoie de Dumnezeu. Tu nu mă cunoști, frate Branham, dar eu am nevoie de Dumnezeu și ridic mâna.” Acum stați liniștiți câteva minute. Fiți atenți și păstrați liniștea. Când spun să stați liniștiți, vreau să spun să nu umblați de colo, colo, să nu vă ridicați, etc, deoarece dacă faceți aceasta, dovediți că nu aveți respect. Înțelegeți?

Duhul Sfânt este foarte sensibil. Înțelegeți? Dacă nu stați într-un loc, El pleacă de la mine și atunci trebuie să mă lupt iarăși ca să vină înapoi.

Vă amintiți care au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus când a venit la mine? „Fă-i pe oameni să creadă și fii sincer!” Și a adăugat: „Căci dacă vei face așa, nimic nu va putea sta în calea rugăciunii!” Vă amintiți? Așa este.

Eu nu l-am văzut niciodată dând greș și nici nu l-am vădeat vreodată, pentru că El este Dumnezeu.

Acum ne vom grăbi cu rândul de rugăciune, ca să ne putem ruga pentru cât mai mulți oameni. Dacă aveți numere de rugăciune care nu au fost strigate în seara aceasta, păstrați-le, căci vom ajunge și la voi. Bine.

Voi, de acolo, care nu aveți numere de rugăciune, fiți atenți și credeți ceea ce ni se spune în Evrei 4: că El este Marele Preot care are milă de slăbiciunile noastre.

Vedeți? IeHoVaH S-a descoperit în mijlocul poporului Său așa cum a făcut în zilele Sodomei. Bine. Acum, haideți să ne rugăm. Fiți cu adevărat respectuoși. Țineți minte că un singur Cuvânt de la Dumnezeu face mai mult decât tot ce ar putea spune altcineva.

Eu nu-l cunosc pe bărbatul acesta. Îmi ești străin, nu-i așa, domnule? Da, nu ne cunoaștem, dar amândoi știm un lucru, și anume, că trebuie să stăm într-o zi în fața lui Dumnezeu. Da, va trebui să ne întâlnim acolo, deși acum ne întâlnim pentru prima dată.

Vino aici. Eu nu știu dacă ești bolnav, căci s-ar putea să ai altceva. Dacă mi-aș

pune mâinile peste tine spunând: „Laudă-L pe Domnul. Du-te și fii sănătos!” ar fi foarte bine. Tu ai putea crede aceasta. Dar dacă El ți-ar spune ce necaz ai? Ar fi altceva. Atunci ai ști că aceasta descoperă însușirile Lui. Vedeți, nu ar fi însușirile mele, deoarece eu sunt un simplu om și n-aș putea să știu nimic despre problemele lui, ci pot spune doar: „Nu te cunosc!” Și la fel ar putea spune el.

Știind că eu nu am nici un amestec, aceasta L-ar putea descoperi pe Isus Hristos ca fiind același ieri, azi și în veci. Da, eu nu am nici un amestec pentru că nu-l cunosc pe acest om. Vedeți? Nu-l cunosc și nu mă cunoaște.

Dacă Isus ar sta aici, iar el ar fi bolnav și l-ar spune: „Doamne, Isuse, vindecă-mă!” ce i-ar spune Isus? „Eu te-am vindecat deja.” Este adevărat?

„El a fost străpuns pentru păcatele noastre și prin rănilor Lui suntem tămăduiți. (Isaia 53.5). Orice eliberare pe care am putea-o primi vreodată a fost răscumpărată pe Calvar.

De atunci încolo este nevoie doar să credem că lucrarea a fost încheiată. Este adevărat? Amin. Acum, dacă Isus este viu, iar eu v-am vorbit despre Cuvântul Său, este dator să-L legitimizeze ca adevărat.

Iată că ne întoarcem la simplitate, la credința în Cuvântul Său.

Când a venit la mine, în seara aceea, El mi-a spus: „Va veni vremea când vei cunoaște chiar și tainele inimii oamenilor. Dacă ei nu vor crede primul semn (cel de pe mână), vor trebui să-l creadă pe acesta. Dacă nu vor crede nici așa, pământul va fi blestemat prin sânge. ”

La fel ca în vremea lui Moise. Ei nu vor crede cele două semne, așa că sângele se va revărsa asupra pământului. Vedeți?

„Aruncă apă pe pământ și ea se va preface în sânge.”

Acum, dacă voi putea să văd care este necazul tău, asta va fi suficient și te va face să crezi, nu-i așa? Vei merge mai departe reprezentându-L pe Isus Hristos.

În timp ce îl privesc, omul acesta dă înapoi. El este umbrit. Medicina nu îl poate ajuta cu nimic, deoarece este pe moarte. Este adevărat? A fost operat de prostată, dar iată că are cancer și aceasta s-a împrăștiat în tot organismul. Dacă este adevărat, ridică mâna.

Numai Dumnezeu te mai poate face bine, dar ascultă-mă, căci vreau să-ți spun ceva, domnule. Diavolul acela a putut să se ascundă de ochiul medicului, dar de Dumnezeu nu se poate ascunde. Crezi lucrul acesta? Crezi? Atunci mă voi ruga în Numele Domnului Isus Hristos, ca El să îți facă eliberarea de acest duh. Poți să pleci. Nu, nimic. Sunt doar puțin slăbit. E în ordine.

Tu și cu mine suntem doi străini. Suntem un bărbat și o femeie care se întâlnesc. Acum, ca bărbat, eu nu te cunosc și poate că nici tu, ca femeie, nu mă cunoști. Poate că mi-ai văzut undeva numele sau fotografia, ceva de genul acesta, dar nimic mai mult. Aceasta este însușirea noastră - că nu ne cunoaștem. Dar care este însușirea lui Hristos? El este Cuvântul făgăduit pentru ziua aceasta. M-ai auzit vorbind despre El.

Însușirile Lui Îl vor descoperi aici pe El, nu pe mine. Pe El. Eu nu te cunosc, înțelegeți? Adunarea înțelege aceasta? Eu sunt un om, sunt fratele vostru și atât.

Asemenea femeii de la fântână, cu tine nu este ceva în ordine, cu dorințele tale, cu motivul pentru care ești aici. Dumnezeu să fie judecătorul. Tu suferi din pricina anemiei. Este adevărat, nu-i așa?

Întotdeauna „nimeresc”. Spun aceasta pentru că cineva se gândește că am ghicit. Nu, eu nu ghicesc și nici nu nimeresc. Acum nu vă puteți ascunde gândurile. Știu că aici sunt două persoane necredincioase. Vedeți? Nu uitați însă că pot să vă spun și numele, pentru că Dumnezeu îmi poate descoperi aceasta. Da, Dumnezeu poate s-o facă, așa că încetați să mai gândiți în felul acesta.

Acum, dă-mi voie să-ți arăt ceva. Uită-te la mine, doamnă. Eu nu știu ce ți-a spus El dar știu că ți-a vorbit. Și aceasta este însușirea Lui descoperită. Da. Este anemie, dar mai este ceva. Să vedem dacă se va mai gândi cineva dacă am ghicit. Tu ai un copil pentru care te rogi și care este aici. Este adevărat? Are probleme cu gâtul, cu amigdalele, și este nevoie de operație, nu-i așa? la batista aceea, pune-i-o pe gât și crede. Nu te îndoii, căci nu va mai fi nevoie de operație. Crede din toată inima.

Bună seara. Problema cu această femeie este că e speriată. Ți-e teamă că un semn din naștere a degenerat în cancer. Du-te și crede căci nu va fi așa. Du-te și crede-L din toată inima. Acestea nu sunt însușirile mele, ci ale Lui. Crezi acum? Aceasta ar trebui să facă pe oricine să creadă.

Nu te cunosc, sunt un străin pentru tine, dar Dumnezeu te cunoaște. Crezi că

Duhul care vorbește nu poate să fie duhul meu, pentru că eu, ca simplu om, nu te cunosc? Dar Cuvântul făgăduit e mai ascuțit decât o sabie cu două tășuri și judecă gândurile și simțirile inimii.

Tu ești foarte bolnavă. Ai o boală femeiască, localizată în uter. E cancer. Te-ai dus să faci un tratament pe bază de iradiere, dar singurul rezultat obținut, a fost că acest cancer s-a răspândit peste tot, așa că dacă Dumnezeu nu te vindecă, vei muri. (Este adevărat).

Crezi acum că El te va vindeca? Fie ca Dumnezeul cerului să mustre acel diavol care s-a ascuns de doctor. El se poate ascunde de acele raze, dar nu se poate ascunde de Duhul Sfânt. Du-te și crede, sora mea. Crede și nu te îndoii nici un pic.

Crezi că Dumnezeu poate să-ți vindece astmul pe care îl ai? Crezi? Atunci du-te la treburile tale, bucură-te și spune: „Îți mulțumesc, Doamne. Cred că astmul a dispărut.”

Bună seara. Tu ai probleme cu nervii de multă vreme. Aceasta ți-a cauzat ulcer la stomac, care te supără. Vrei să-ți mănânci cina? Vei face ce-ți voi spune? Du-te și mănâncă în Numele Domnului Isus.

Tu crezi din toată inima? Pari a fi o tânără foarte cumsecade. Crezi că eu sunt slujitorul Lui? Crezi că acestea sunt însușirile Cuvântului făgăduit pentru ziua aceasta, adică: „*Lucrările pe care le fac Eu, le veți face și voi.*”? Eu nu pot să vindec, dar El a făcut-o deja. Totuși, însușirile Lui pot să-mi spună ce nu este în ordine cu tine.

Ai o boală femeiască. Crezi acum că Dumnezeu ți-o vindecă? Du-te la treburile tale, căci nu-ți vor mai face nici un fel de neplăceri. Crede din toată inima.

Crezi că sunt slujitorul lui Dumnezeu? Dacă crezi vei primi ceea ce ceri. Dacă Dumnezeu îmi va spune care este necazul tău, vei crede că aceasta este însușirea lui Isus Hristos? Tu ai probleme cu spatele. Acum nu mai ai. Du-te și crede din toată inima.

Vino, doamnă. Și tu ai o boală de stomac. Crede din toată inima și du-te să-ți iei cina. Uită că ai avut-o, pentru că Isus Hristos te vindecă.

Vino. Necazul este sângele tău. Ești pe cale să faci diabet. Crezi că Dumnezeu te

va face bine? Du-te la problemele tale și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse.” El te vindecă. Du-te și crede din toată inima.

Și pe tine te supără spatele. Ce știi despre asta? Crede din toată inima. Du-te în treaba ta și fii sănătos. Crede că Isus Hristos te face bine. Dacă poți să crezi, toate lucrurile sunt cu putință. Bine.

Cum ar fi dacă nu ți-aș spune nimic, ci aș veni doar și mi-aș pune mâinile peste tine? Crezi că va fi vindecată? Ei, văd care este problema. Crezi că va fi vindecată? Vino aici. Eu mustru acest Diavol în Numele lui Isus Hristos și cer ca puterea lui Dumnezeu să o vindece chiar acum. Nu te îndoii nici un pic.

Crede numai. Crede din toată inima, căci dacă Dumnezeu nu te vindecă, într-o zi vei ajunge în cârje din pricina artritei. Crezi că El te vindecă? Atunci du-te și spune: „Doamne, Îți mulțumesc și cred.” Iar El te va face bine. În ordine.

Vino. Este într-adevăr vârsta ta. Ești foarte nervos. Te enervezi foarte tare seara, când vii de la lucru. Crezi acum? Atunci nu vei mai avea probleme. Du-te la treburile tale și spune: „Îți mulțumesc, Doamne Isuse.”

Vino, domnule. Crezi că Dumnezeu îți vindecă boala de inimă și te face bine? Du-te înaintea spunând: „Îți mulțumesc, Doamne. Cred din toată inima.”

Dumnezeu vindecă și tuberculoza. Crezi acest lucru din toată inima, domnule? Bine. Du-te în drumul tău și spune: „Mulțumesc, Doamne Isuse.”

Dar tu, de acolo, crezi? Dar cei din sală? Unii dintre cei din sală cred acum. Acest om care stă aici, bolnav de bronșită... crezi că Dumnezeu te vindecă? Bine, în cazul acesta poți avea ce ai cerut. Amin.

Chiar în spatele lui stă un om cu tensiunea sângelui foarte mare. Crezi că Dumnezeu te va vindeca? Boala te-a părăsit, domnule. Eu nu îl cunosc pe acest om, nu l-am văzut în viața mea.

Spune, domnule, crezi că Dumnezeu poate să-ți vindece spasmele musculare pe fond nervos? Crezi? Dacă da, ridică mâna. În ordine. Soția ta stă acolo. Ea are sinuzită. Crezi că și pe tine te va părăsi boala?

Doamna care stă chiar în spatele vostru are o nevroză. Crezi că Dumnezeu îți va vindeca nevroza, doamnă?

Aici este o doamnă îmbrăcată cu o haină roșie. Ea stă acolo, și are sinuzită. Crezi că Dumnezeu te va vindeca? Ridică mâna, dacă crezi.

Toți cei care cred că însușirile lui Isus Hristos sunt în mijlocul nostru în această seară, să ridice mâna și să spună: „Eu cred.”

Toți cei care vor să-L primească, ca și Vindecător să se ridice în picioare și să spună: „Eu cred.”

Ridicați-vă de pe scaune, orice problemă ați avea, căci Isus Hristos este același ieri, azi și în veci, iar eu vă încredințez în brațele Lui, în Numele Domnului Dumnezeu.

- Amin -